

Una «història humana» entre el tango de Piazzolla i la dansa contemporània

«Fractura», el nou espectacle que estrenen La Fàctoria d'Arts Escèniques i Sextet Gerió, enfronta dos llenguatges que «es troben però no sempre s'entenen» per parlar de «què fem quan una cosa es trenca»

El resultat, que estan oberts a girar, és un joc d'estira-i-arronsa en què els quatre ballarins representen un personatge diferent, «amb la seva manera de ser, de fer, i inquietuds, que, de seguida, una persona que no sàpiga absolutament res de l'obra podrà reconèixer», afirma Bussé, recalcant que treballant «amb dansa-teatre, que és molt expressiu». Tots quatre caràcters «ens prenem una mica el pols i creem vincles, ens trobem i rebutgem, ens agradem i no ens agradem...» afegeix el ballarí d'una obra on els temes del desig, la distància, la pèrdua i la tensió són capitals. Tot plegat, és clar, vestit amb la música del Sextet Gerió, integrat per Vladimir Kunça (violí), Jaume Francesch (violí), Andrea Mameli (viola), Daniel Regincós (violoncel), Pere Martínez (contrabaix), i Joan Sadurní (piano). El darrer és germà de la coreògrafa, però, tot i una llarga trajectòria, serà el primer cop que coincideixin en un projecte. De fet, explica la germana, fou el Sextet qui s'apropà a La Fàctoria per «donar una altra mirada als arranjaments de Piazzolla», fets per José Bragato (La Muerte del Ángel, Las Cuatro Estaciones Porteñas, i Adiós Nonino) i Joan Sadurní (Oblivion i Milonga del Ángel). «Piazzolla representa molt bé la idea de respectar una altra visió i no quedar-se tancat, va ser un dels músics que va trencar amb el tango que tothom coneixia i el va convertir en una cosa més elèctrica, contemporània i arriscada», explica Sadurní. Tot plegat, i com a ballarina ho nota especialment, fa que la música «no només acompanyi la dansa, sinó que també provoqui el moviment». Bussé apunta, igualment, que «pels ballarins de tango és un repte, ja que no tots volen treballar Piazzolla, és complicat». Tots dos estils, tot i la fractura que els separa, acaben aprenent a trobar-se: «El tango aporta abraçada, pes, proximitat, pols, i la contemporània trenca línies, qüestiona equilibris, desarticula el cos», concreta Sadurní, que no volia que un llenguatge dominés l'altre. El treball en la posada en escena també ha passat per l'assessoria coreogràfica d'Anna Sarró, que també fou qui posà en comú els ballarins de tango i els de La Fàctoria d'Arts Escèniques. Fractura és, realment, «una història humana que parla de què fem quan una cosa es trenca. En comptes de tenir-hi por a les fracutres, mirem com podem néixer a través d'elles», diu Sadurní. Bussé assenteix i afegeix que «els quatre ballarins portem al damunt diverses fractures acumulades i de molts tipus, físiques, emocionals, psicològiques, sempre n'estem obrint i tancant, aleshores, aquest fer i desfer, aquesta regeneració i reinventar-te, ens ha ajudat moltíssim a l'hora de crear». Amb una trajectòria ja contrastada, els ballarins de Fractura superen la seixantena, però no volen reivindicar l'edat. «Simplement, aporta una mirada, una experiència, una sensibilitat, però no és l'etiqueta de l'espectacle, perquè no cal tenir una determinada edat per connectar amb això, tots ens podem fracturar», recorda Sadurní. Així, exclamen, «el públic no veurà cap triple mortal! Veurà una altra manera de fer, més buscada, amb molta intuïció, gest... perquè amb les coses petites acabes dient coses molt grans», i aquí l'objectiu: «Estem en una època amb molt de tot i on tot ens sembla poc, i volem que el poc sigui molt».

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/09/22/historia-humana-tango-piazzolla-dansa-134442157.html>